

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **H. Ch.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 10. 2018, č. j. KRPA-383521-14/ČJ-2018-000022-MIG, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 A 91/2018 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodla podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce na dobu 30 dnů ode dne omezení jeho osobní svobody za účelem předání v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o

mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států EU (dále jen „nařízení Dublin III“).

II.

[2] Napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji výše označeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro žalobcovo zajištění. Žalobce naplnil jedno z kritérií vážného nebezpečí útěku, spočívající v neoprávněném pobytu na území ČR bez cestovního dokladu a platného víza. Na základě stěžovatelova dosavadního jednání a jeho výpovědi žalovaná vyvozovala úmysl nenavrátit se dobrovolně na území Spolkové republiky Německo (kde poprvé, a poté opakovaně, požádal o mezinárodní ochranu) nebo do země svého původu. Pokud by nebyl zajištěn, mohla být zmařena realizace hlavního účelu nařízení Dublin III, tedy stěžovatelovo předání do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel nemá dostatek finančních prostředků, popřel, že by se nacházel v některém ze států, v nichž požádal o udělení mezinárodní ochrany (kromě Spolkové republiky Německo také v Dánsku, Holandsku a Švýcarsku) a popřel i podání těchto žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Území těchto států Evropské unie žalobce opustil, aniž vyčkal rozhodnutí o jeho žádostech o udělení mezinárodní ochrany, z čehož je zjevné, že nemá v úmyslu setrvat na území těchto států a pohybuje se na území Evropské unie, přičemž využívá pouze sociální systém v jednotlivých zemích, v nichž se právě nachází. Ač tvrdil, že chtěl v České republice podat žádost o azyl, v rozhodné době tak neučinil. Městský soud tudíž přisvědčil žalované, že u žalobce existuje vážné nebezpečí útěku. Současně shledal, že žalobcův případ byl dostatečně individuálně posouzen a rozhodnutí žalované je přezkoumatelné. Nakonec městský soud dodal, že dne 27. 11. 2018 došlo k realizaci žalobcova předání do Spolkové republiky Německo podle nařízení Dublin III.

III.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel měl za to, že žalovaná a poté i městský soud nesprávně dospěly k závěru, že v jeho případě existuje vážné nebezpečí útěku. Pro vyhodnocení této skutečnosti je třeba posoudit komplexně všechny důležité okolnosti jak pobytové historie na území Evropské unie, tak i jeho současné jednání a spolupráci s českými správními orgány. Stěžovatel zopakoval, že chtěl na území České republiky požádat o mezinárodní ochranu a že pro něj není pouhou tranzitní zemí. Naopak ve správním řízení nevyšlo najevo, že stěžovatel plánuje území České republiky opustit, nebo se skrývat před příslušnými správními orgány. Žalovaná nepodchytila klíčové prvky stěžovatelovy pobytové historie a poměrů obecně, zejména snahu stěžovatele spolupracovat se správními orgány. Dopustila se tím vady nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pro zjevnou nesprávnost pak nemůže obstát ani napadený rozsudek.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

pokračování

IV.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda se žalovaná a městský soud dostatečně a správně vypořádaly s posouzením „vážného nebezpečí útěku“. Stěžovatel měl také za to, že městský soud nesprávně vyhodnotil i důležité okolnosti jeho pobytové historie na území Evropské unie.

[10] Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“

[11] Institut zajištění není institutem sankčním, a to i přes skutečnost, že k jeho uplatnění je v obecné rovině dán důvod typicky v důsledku sníženého předpokladu, že cizinec uložené povinnosti uposlechně, plynoucího obvykle z jeho předchozího protiprávního jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015 - 48).

[12] Z rozhodnutí městského soudu vyplývá, že se okolnostmi stěžovatelovy pobytové historie zabýval individuálně, jak se podává z odstavců 6. až 7. napadeného rozsudku. Stěžovatel byl dne 10. 10. 2018 kontrolován hlídkou Policie ČR, jež zjistila, že na území České republiky pobývá bez cestovního dokladu a platného víza, jež by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na tomto území. Již pro uvedené stěžovatel pobýval na území neoprávněně, čímž přímo naplnil jednu z demonstrativních podmínek existence vážného nebezpečí útěku vyplývajících z § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že základní podmínka pro zákonné zajištění stěžovatele byla splněna a v posouzení věci neshledal pochybení městského soudu.

[13] Stěžovatel dále uvedl, že se správními orgány měl snahu spolupracovat, což existenci vážného nebezpečí útěku nepřipouští. Tím se žalovaná měla zabývat, což neučinila, a zatížila tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a pro uvedené nemůže jako zjevně nesprávný obstát ani napadený rozsudek.

[14] K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6.

2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*odůvodnění správního rozhodnutí bezprostředně souvisí s jeho výrokovou částí a výroková část bez odůvodnění sama o sobě nemůže obstát (nejedná-li se o zákonem přípustné výjimky, kdy rozhodnutí nemusí obsahovat odůvodnění). Obsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.*“

[15] V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak zdejší soud vyslovil, že „*podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).*“ Není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 - 80).

[16] Žalovaná se existencí vážného nebezpečí útěku zabývala na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Nelze jí ani klást k tíži, že se nezabývala otázkou možné spolupráce stěžovatele se státními orgány, neboť taková námitka nebyla v rámci správního řízení vznesena. Není zřejmé, z čeho měla žalovaná dovozovat tendenci stěžovatele ke spolupráci. Konkrétní projev spolupráce stěžovatel ostatně nerozvedl ani v žalobě či kasační stížnosti. Jedinou skutečností, kterou v této souvislosti na podporu tvrzení o své spolupráci se správními orgány uvedl, byl jeho záměr požádat v České republice o udělení mezinárodní ochrany, který však v průběhu správního řízení neuskutečnil. I když ze správního spisu současně plyne, že následně, v blíže neurčené době po vydání napadeného rozhodnutí, tuto žádost skutečně podal (viz sdělení Ministerstva vnitra na č. l. 32 správního spisu), vzhledem k jeho více předchozím žádostem podaným v dalších státech Evropské unie (viz odst. [3]) lze i tuto další žádost podanou v České republice nahlížet jako na ryze účelově podanou. Naopak lze s ohledem na dosavadní stěžovatelovu pobytovou historii na území Evropské unie dovodit jeho neochotu vyčkat rozhodnutí o jeho žádostech o udělení mezinárodní ochrany v jiných zemích Evropské unie, což současně nasvědčuje i neochotě dobrovolného vyčkání rozhodnutí správních orgánů o jeho předání do příslušného státu podle nařízení Dublin III, a potvrzuje tak opodstatněnost přijatého opatření v podobě stěžovatelova zajištění.

[17] Uvedeným se v napadeném rozsudku dostatečně zabýval i městský soud především v souvislosti s žalobní námitkou, v níž stěžovatel žalované vytýkal, že hodnotila pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch (srov. odstavce 14. až 16. napadeného rozsudku).

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžejní otázkou existence vážného nebezpečí útěku se jak žalovaná, tak i posléze městský soud zabývaly dostatečně a posoudily ji vzhledem k individuálním okolnostem stěžovatelovy věci se správným závěrem, že existence nebezpečí vážného útěku je v jeho případě dána. Úvahám žalované i městského soudu tak nelze ničeho vytknout a Nejvyšší správní soud jim nyní beze zbytku přitakává, aniž by považoval za potřebné cokoliv dalšího k nim dodávat; pro stručnost na ně tudíž odkazuje.

V.

[19] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

[21] Stěžovateli byl již v řízení před městským soudem ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Ten zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti a jeho hotové výdaje i odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal náklady řízení v celkové výši 4.114 Kč. Tyto sestávají z odměny za 1 úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a z paušální náhrady hotových výdajů s tímto úkonem související ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3.400 Kč. S ohledem na skutečnost, že zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o tuto daň ve výši 714 Kč (21 % z 3.400 Kč). Částka nákladů řízení bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu